

УКРАЇНА

**УРЯДОВИЙ УПОВНОВАЖЕНИЙ У СПРАВАХ
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ**

Government Agent
before the European Court of Human Rights
Ukraine
вул. Городецького, 13, м. Київ, 01001, Україна

Agent du Gouvernement
auprès de la Cour Européenne des Droits de l'Homme
l'Ukraine
13, Horodetskygo St. Kyiv, 01001, Ukraine

Тел.: +380 44 278-37-23, факс.: +380 44 271-17-83
E-mail: themis@minjust.gov.ua http://www.minjust.gov.ua

12.06.2015

№ 18.0.1-46/3403

На №

Міністерство внутрішніх справ України
вул. Академіка Богомольця, 10, м. Київ, 01601

✓ **Національна академія внутрішніх справ**
пл. Солом'янська, 1, м. Київ - ДСП, 03035

УМВС України в Донецькій області
вул. Нахімова, 86, м. Маріуполь, 87517

*Щодо виконання рішення Європейського суду з прав людини
у справі «Прилуцький проти України»*

26 лютого 2015 року Європейським судом з прав людини (далі – Європейський суд) було ухвалено рішення у справі «Прилуцький проти України», яке набуло статусу остаточного 26 травня 2015 року.

У цьому рішенні Європейський суд констатував порушення ст. 2 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) у зв'язку з незабезпеченням органами влади ретельного та оперативного розслідування за фактом смерті сина заявника.

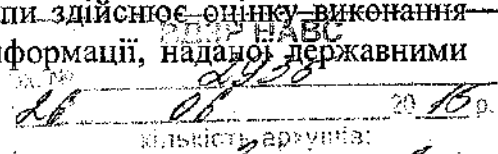
Крім того, Європейський суд зобов'язав державу сплатити заявнику 6 000 (шість тисяч) євро відшкодування моральної шкоди і 960 (дев'яност шістьдесят) євро компенсації судових та інших витрат.

Факти справи та суть порушень викладено у стислому викладі рішення, що додається.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» (далі – Закон) та п. 1 ст. 46 Конвенції рішення Європейського суду є обов'язковими для виконання.

Під виконанням рішення Європейського суду слід розуміти виплату відшкодування, а також вжиття державою додаткових заходів індивідуального характеру, спрямованих на усунення конкретного порушення, визначеного в рішенні Європейського суду, та заходів загального характеру, спрямованих на усунення підстави для надходження до Європейського суду аналогічних заяв проти України у майбутньому.

За цими критеріями Комітет міністрів Ради Європи здійснює оцінку виконання державою рішень Європейського суду, виходячи з інформації, наданої державними

органами щодо заходів, вжитих на виконання вказаних рішень. Відповідні положення закріплені у Правилах Комітету міністрів Ради Європи щодо контролю за виконанням рішень Європейського суду та умов дружнього врегулювання (10 травня 2006 року).

Обсяг та суть заходів загального та індивідуального характеру, необхідних для виконання кожного конкретного рішення Європейського суду, безпосередньо залежать від характеру порушень, констатованих Європейським судом.

У цій справі неефективність розслідування була встановлена Європейським судом у зв'язку з тим, що через шість з половиною років після смерті сина заявника кримінальне розслідування та подальше провадження все ще тривало у національних органах, і Уряд не надав достатнього обґрунтування такої істотної затримки.

У зв'язку з цим для виконання рішення Європейського суду у цій справі та попередження аналогічних порушень в майбутньому прошу:

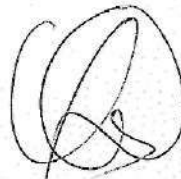
1. Забезпечити відповідно до положень Конвенції та практики Європейського суду ефективне та своєчасне розслідування фактів смерті;
2. Систематично проводити для працівників органів внутрішніх справ навчально-освітні заходи з питань вивчення Конвенції та практики Європейського суду, зокрема щодо стандартів ефективного розслідування;
3. Довести до відома органів внутрішніх справ висновки Європейського суду у цій справі.

Про будь-які заходи, організовані для працівників органів внутрішніх справ, щодо стандартів ефективного розслідування відповідно до положень Конвенції та практики Європейського суду прошу повідомляти Урядового уповноваженого.

Принагідно повідомляю, що найближчим часом офіційний переклад вказаного рішення буде надруковано у збірнику нормативно-правових актів «Офіційний вісник України» та розміщено на сайті Міністерства юстиції України (www.minjust.gov.ua).

З метою забезпечення належного звітування держави перед Комітетом міністрів прошу повідомити про результати розгляду цього листа до **20 липня 2015 року**.

Додаток: стислий виклад рішення у справі «Прилуцький проти України».

О. В. Давидчук
В.о. Урядового уповноваженого

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ПРИЛУЦЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF PRILUTSKIY v. UKRAINE)
Заява № 40429/08

Стислий виклад рішення від 26 лютого 2015 року

30 вересня 2006 року син заявника брав участь у автомобільній квест-грі «АвтоКвест», що проходила у м. Донецьк. Згідно з правилами гри учасники були розділені на команди, і кожна команда мала пересуватися автомобілем до різних локацій у місті і вирішувати загадки, щоб встановити наступне місце призначення. Переможцем ставала команда, яка першою досягала кінцевого пункту призначення.

Під час гри П., водій автомобіля, у якому був син заявника, втратив контроль над автомобілем і врізався у електроопору. У результаті дорожньо-транспортної пригоди (далі – ДТП) П. отримав тілесні ушкодження, а троє пасажирів, включаючи сина заявника, загинули.

1 жовтня 2006 року СВ ДТП ДМУ ГУМВС України у Донецькій області було порушено кримінальну справу за фактом порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило загибель кількох осіб, а через кілька днів заявника визнано потерпілим у справі.

Двічі протягом провадження проводилось судово-психіатричне обстеження П., за результатами якого встановлено, що на час ДТП П. усвідомлював свої дії і міг ними керувати, але внаслідок отриманих у ДТП ушкоджень у нього розвинулося хронічне психічне захворювання. Експерти встановили, що П. має пройти примусове психіатричне лікування.

8 червня 2011 року Куйбишевський районний суд м. Донецька визнав П. винним у порушенні правил безпеки дорожнього руху, що спричинило загибель сина заявника та двох інших пасажирів, та постановив застосувати до нього примусові заходи медичного характеру. Апеляційний суд Донецької області скасував цю постанову та повернув справу на додаткове розслідування, за результатами якого справу направлено до суду першої інстанції для вирішення питання про застосування до П. примусових заходів медичного характеру. Станом на 26 березня 2013 року провадження ще тривало.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтями 2 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) у зв'язку з нежиттям державою належних заходів для охорони життя його сина під час автомобільної гри, а також з огляду на те, що кримінальне провадження за фактом загибелі його сина у ДТП було неефективним.

Розглянувши скаргу заявника на те, що держава не вжила заходів (наприклад, ліцензування квест-гри, про яку йде мова) для забезпечення охорони життя його сина, Європейський суд зазначив, що син заявника був повнолітнім, мав свободу дій і добровільно вирішив взяти участь у грі, взявши на себе обов'язок дотримуватися існуючих правил, в тому числі і правил дорожнього руху. Заявник не стверджував, що він або хтось інший перед проведенням гри звертався до органів міліції або інших органів влади з проханням вжити будь-яких спеціальних заходів. Крім того, Європейський суд вказав, що у цій справі не було встановлено, що спричинена відповідними іграми небезпека відрізнялася від небезпеки, властивої дорожньому руху, а тому вимагала спеціального регулювання цієї діяльності. Загалом Європейський суд зробив висновок про відсутність порушення статті 2 Конвенції.

Що стосується скарг заявника на неефективність розслідування у справі, Європейський суд зазначив, що приблизно через шість років та шість місяців після ДТП провадження у справі на національному рівні все ще тривало. Європейський суд зробив висновок, що така надмірна тривалість не видається виправданою, і звернув увагу на те, що через більш як п'ять років після ДТП справу було повернуто на додаткове розслідування. З огляду на це, а також на свою усталену практику, Європейський суд встановив, що провадження на національному рівні не відповідало процесуальним вимогам щодо ретельності та оперативності за статтею 2 Конвенції. Отже, було порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції.

ЗА ЦИХ ОБСТАВИН СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Оголошує заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що не було порушення статті 2 Конвенції у зв'язку з позитивним обов'язком держави охороняти життя;
3. *Постановляє*, що було порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції;
4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявникові нижченаведені суми, які мають бути конвертовані у валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 6000 (шість тисяч) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватися;

(ii) 960 (дев'ятсот шістдесят) євро компенсації судових та інших витрат та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватися;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»

